

ת"פ 60163/12/12 - מדינת ישראל נגד זיוה קמרי, רחל ניניו, שתיהן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 60163-12-12 מדינת ישראל נ' קמרי ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט עידו דרואן
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גלילי

המאשימה

נגד

1. זיוה קמרי
2. רחל ניניו שתיהן ע"י ב"כ עוה"ד בן צור
ואברהמוף

הנאשמות

גזר דין

ביום 11.3.14, לאחר תחילתה של הבאת הראיות, הודו הנאשמות בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון והורשעו בעבירות הבאות:

- א. קשירת קשר לביצוע פשע ועוון, לפי סעיף 499 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (גניבה בידי עובד וזיוף).
- ב. גניבה בידי עובד, לפי סעיף 391 לחוק הנ"ל (ריבוי עבירות).
- ג. זיוף, לפי סעיף 418 לחוק הנ"ל (ריבוי עבירות).
- ד. שימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק הנ"ל (ריבוי עבירות).

בהתאם להסדר הטיעון הפקידו שתי הנאשמות פיצוי לזכות החברה הנפגעת בסך 600,000 ₪ (100,000 ₪ בקופת בית המשפט והיתרה בידי נאמן), והצדדים טענו לענישה מוסכמת-בחלקה:

1. עתירה מוסכמת לשלושה חודשי מאסר בעבודות שירות (משנמצאה הנאשמת מתאימה לכך), מאסר מותנה ופיצוי (שכבר הופקד);
2. התביעה עתרה להטלת מאסר בן תשעה חודשים בעוד ההגנה עתרה להטלת מאסר בעבודות שירות בן ששה חודשים (משנמצאה הנאשמת מתאימה לכך). כמו-כן עתרו הצדדים בהסכמה להטלת מאסר מותנה ופיצוי (שכבר הופקד);

מעשי הנאשמות:

1. בתקופה הרלבנטית, בין השנים 2006 - 2009, היתה חברת כספית - ייצוג והפקת אמינים ואירועים בע"מ בבעלות משותפת של המתלוננות ה"ה גיזה יוריסט, עליזה משולם ומירה פיגנבוים, וניהלה חשבון בסניף נחלת יצחק של בנק הפועלים. לפי הסכם פתיחת החשבון, שתי חתימות בעלים נדרשו לחיוב החשבון.
2. הנאשמת 2, בתה של הנאשמת 1, היתה מנהלת החשבונות של החברה, עבדה בה כחמש-עשרה שנה ויחסיה עם בעלות החברה היו "כמו משפחה" לדבריה. במסגרת תפקידה היתה הנאשמת 2 האחראית על כל הרישומים החשבונאיים בכרססת הנהלת החשבונות של החברה, ובין היתר היתה אחראית על משיכת כספים מהחשבון לזכות משכורות העובדים או תשלום לספקים.
3. הנאשמת 1, אמה של הנאשמת 2, הובאה לעבוד בחברה על-ידי בתה הנאשמת 2 ועבדה כפקידה במחלקת הנהלת החשבונות של החברה.
4. בתקופה הרלבנטית הפעילו בעלה ובנה של נאשמת 1 (אביה ואחיה של נאשמת 2) עסק לשירותי דיור ושליחויות בשם "שירותי דיור - יוני" וניהלו חשבון בסניף גן העיר של בנק מזרחי טפחות - חשבון ששימש את הנאשמות כ"מסלקה" למשיכת כספים שגנבו מחברת כספית [להלן - חשבון המסלקה].
5. במועד לא ידוע בשנת 2006 קשרו הנאשמות קשר להונות את החברה ולגנוב כספים מחשבונה.
6. בהזדמנויות רבות משנת 2006 ועד לחשיפת מעשיהן בשנת 2009 גנבו הנאשמות סכומים שונים מהחשבון של החברה, על-ידי כך שנאשמת 2 זייפה את חתימותיהן של המתלוננות על הוראות העברה שנמסרו לבנק, וכך העבירו כספים מחשבון החברה לחשבון המסלקה, כביכול תמורת שירותי שליחויות, שכלל לא ניתנו. לשם הסוואת מעשיהן, המציאו הנאשמות חשבוניות מס של "שירותי דיור - יוני" שכמובן לא שיקפו שירותים שניתנו בפועל. יש לומר כבר עתה, כי בעלה ובנה של הנאשמת 1 לא היו מודעים למתרחש.
7. במעשיהם שתוארו לעיל קשרו הנאשמות קשר לביצוע מעשי פשע ועוון, זייפו מסמכים בכוונה לקבל באמצעותם כספים, השתמשו במסמכים מזויפים וגנבו **סכום כולל של 500,00 ₪** מחשבון החברה בה הועסקו כעובדות.

עניינה של הנאשמת 1:

1. הצדדים עתרו להטלתו של עונש מוסכם שעיקרו שלושה חודשי מאסר בעבודות שירות. הצדדים נימקו זאת במעמדה השולי-יחסית של הנאשמת 1 בביצוע העבירות, שבוצעו בעיקרן על-ידי הנאשמת 2, מכוח מעמדה בחברה; בהשבת סכומי הגזילה, במאמצים רבים ועד פשיטת רגל; בהודייתה ובלקיחת האחריות המידית על מעשיה לאחר חשיפתם; בחסכון במשאבי הציבור שבהודאה בכתב האישום המתוקן; בהיעדרו של עבר פלילי (למעט עבירת מס טכנית משנת 1999); בגילה של הנאשמת בת השבעים; ובמצבה הרפואי הקשה.
2. רק בדוחק רב ניתן לומר כי העונש המוצע עומד בתנאי ההלימה והאיזון ביחס לעונש הראוי (ע"פ 3856/13

גוני נ' מ.י. (2013) בפסקה 12 (2014), ע"פ 512/13 פלוני נ' מ.י. (2013) בפסקה 19). אך בסיכומי של דבר, ותוך ציות להלכה הפסוקה בדבר משקלם וחשיבותם של הסדרי טיעון (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מ.י. (2002)) - אאמץ את המלצת הצדדים ואטיל על הנאשמת 1 את העונש המוסכם.

עניינה של הנאשמת 2:

נסיבות ביצוע העבירות - קביעת מתחם העונש ההולם:

1. כלל מעשי העבירה שביצעה הנאשמת בוצעו במסגרת תכנית עבריינית אחת ולהגשמת יעד אחד. לפיכך, ייקבע מתחם עונש אחד לכלל המעשים, הקשורים ביניהם בקשר הדוק, כפי שטענו גם הצדדים ולפי הלכה שנפסקה בע"פ 4910/13 בני ג'אבר נ' מ.י. (2014). העבירה העיקרית הנה גניבה בידי עובד, כשיתר העבירות שירתו את ביצועה. לפיכך, תהא עבירה זו המרכזית בעת קביעת המתחם, תוך הוספת נופך החומרה שבביצוע העבירות הנלוות (השוו ע"פ 1127/13 גברזג'י נ' מ.י. (2014) וע"פ 4289/14 חנונה נ' מ.י. (2015)).
2. העבירה של גניבה בידי עובד, שהיא כאמור העיקרית במסכת זו, חמורה היא במיוחד בין עבירות הרכוש המגנות בעיקרן על הקניין והחזקה. חומרתה היתירה נובעת מאלו:
 - א. קלות הפגיעה ברכושו של מעסיק, על-ידי עובד המצוי בענייניו ושולט ברכושו או בחלקו, והסיכוי הנמוך-יחסית של גילוי המעשה, כששני אלה מחייבים קו ענישתי מרתיע וברור;
 - ב. מלבד הפגיעה בקניינו של המעסיק, נילוה למעשים אלו תו מיוחד של מעילה באמון, הפוגעת פי-כמה מפגיעתו של זר (וראו למשל ע"פ 257/14 אוחנה נ' מ.י. (2014));
3. עבירה זו מגנה אפוא על הקניין והחזקה של מעסיק, במצבים בהם עלולה פרצה לקרוא לגנב, אך גם על מערכות היחסים המושתתות על אמון שקיימות בין עובדים למעסיקים. הנאשמת פגעה בערכים המוגנים באופן חמור וקשה במיוחד: ביצוע מתוכנן, חוזר ומתמיד לאורך זמן; ניצול עמדת המפתח בה החזיקה בחברה; גיבוש ותחזוקה של מערכת זיוף ומרמה לשם ביצוע הגניבות והסוואתן; ואולי יותר מכל - מעילה באמון של המתלוננות, במערכת יחסים בת כחמש-עשרה שנה, אותה הגדירה הנאשמת עצמה כ"כמו משפחה". בהצהרה מטעם המתלוננות הודגשה מידת האמון שניתנה בנאשמת, וכמוה גם משמעותה של הפגיעה באמון.
4. המניע לביצוע העבירה היה כלכלי:
 - א. לטענת הנאשמות, העבירות בוצעו מתוך מצוקה אליה נקלעו בשל תאוות ההימורים שאחזה בנאשמת 1 לאחר שחלתה והחלימה ממחלת הסרטן. לדבריהן, נטלה הנאשמת 1 הלוואות בשוק האפור, ומשנקלעה לסחרחרת הידועה של ריבית רצחנית ואיומים, פנתה לנאשמת 2. זו, משכילתה את משאבי משפחתה, פנתה לדרך הפסולה של גניבה ממעסיקותיה, לאחר שחשה לכודה ומאוימת באיומים קשים בפגיעה בילדיה;

ב. לא הובאה כל ראיה לטענה זו, והמאשימה לא הביעה הסכמה עובדתית לתיאור מצב הדברים הנטען. עם-זאת, בחקירתן הנגדית של שתי הנאשמות שהעידו לעונש, לא עומתו הנאשמות בשאלות לעניין עצם נכונות הטענה (בשונה מפרטים שונים). לפיכך, אקבל טענה זו כמוכחת ברמה הנדרשת;

ג. לא ניתן לתת משקל רב לטענה זו לזכות הנאשמות. קבלתה הסלחנית של טענה מסוג זה יש בה היתר משתמע למי שחפץ בגלגול צרותיו על כתפי אחר באופן פסול, והחלשת העמדה הברורה לפיה גם במצבים קשים מעין אלו יש לפנות לעזרת המשטרה, ולא לעבור עבירות חמורות;

ד. לפיכך, עיקר משמעותה של נסיבה זו לא תהא בהפחתת מידת האשם, אלא במניעת קביעתו של אשם מוגבר עוד-יותר, הנלווה ברגיל למעילה שבסיסה בתאוות מותרות ובזבזנות;

5. הנזק הממוני שנגרם הוא עצום - 500,000 ₪, לפי כתב האישום המתוקן, סכום שנגנב מפרי עמלן של המתלוננות ומכספי אומנים שהופקדו בידיהן. הנאשמת 1 לא ידעה לומר מה היה קורה לולא נלכדו הנאשמות, שכן המשיכה להמר (עדוטה לעונש), אך ניתן להניח שהנזק הפוטנציאלי הוא גדול אף-יותר. אמנם, הנאשמות השיבו את סך הגזלה הקבוע בכתב האישום המתוקן, אולם הסרת המחדל איננה נסיבה מנסיבות העבירות, שהושלמו חודשים ושנים לפני השלמת ההשבה, ולכן אינה מהווה שיקול לקביעת מתחם העונש ההולם (והשוו סעיף 25 לעפ"ג 15273-01-14 **צבי נ' מ.י.** (2014)). השבה מקומה בין הנסיבות שאינן קשורות לעבירה, בהיותה ביטוי של חרטה ושל מאמצי הנאשם לתיקון ולפיצוי (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין הנ"ל; סעיף 5 לע"פ 2407/05 **מן נ' מ.י.** (2005)).

6. ההנחיה הפסיקתית הברורה היא לענישה מחמירה, שעיקרה מאסר בפועל על-דרך כליאה, לצד עיצומים כספיים (וראו למשל דברים שנאמרו בע"פ (ת"א) 72220/04 **מ.י. נ' כהנים** (2006), על האסמכתאות הנזכרות בסעיף ו'). אמנם, ניתן למצוא גזרי דין שבהם ניתנו עונשים מתונים החורגים מהמדיניות הנ"ל, אך זאת בעיקר בשל שיקולי שיקום, הודיה וחרטה או נסיבות מיוחדות אחרות. אין ללמוד מכך דבר על מתחם הענישה הראוי, כפי שהבהירה הש' ארבל בע"פ 1323/13 **חסן נ' מ.י.** (2013): מתחם העונש ההולם מגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, כשמדיניות הענישה הנוהגת הינה רק אחד מהם. כאשר המדיניות הנוהגת תואמת את עקרון ההלימה היא שיקול ראוי, וכאשר יש פער בינה לבין המדיניות הראויה - תועדף המדיניות הראויה. טווח הענישה עד היום ודאי שאינו חופף למתחם הענישה הראוי, שכן בגזרי הדין שניתנו קודם לתיקון שימשו בערבוביה הנתונים הקשורים לביצוע העבירה יחד עם הנתונים שאינם קשורים לביצועה.

7. במקרים דומים לאלו, אכן נקבעו עונשים התואמים את הנחיית הפסיקה. כך, בת"פ (ת"א) 53090-02-12 **מ.י. נ' ויונטה ווסקר** (2013) [1] נדון עניינה של מנהלת חשבונות במשרד עורכי-דין שגנבה סך של 270,000 דולר, והשיבה את מלוא הסכום בתוספת פיצוי. העונש העיקרי שנגזר היה שמונה חודשי מאסר. בת"פ (ת"א) 26279-07-11 **מ.י. נ' יחאייס** (2014) נדון עניינו של נאשם אשר עבד בסופרמרקט וגנב ממעסיקו סך של חצי מיליון ₪ (500,000 ₪) בשתי פעמים בהם שהה במקום העבודה. רוב הסכום הוחזר. בנסיבות מחמירות שנלוו לנסיבות אלו, נקבע מתחם ענישה של 12 עד 24 חודשי מאסר בפועל, כעונש עיקרי, והוטל עונש מאסר של 18 חודשי מאסר.

8. לנוכח כל האמור, ייקבע מתחם העונש ההולם בין 8 לבין 24 חודשי מאסר בפועל, כעונש עיקרי.

נסיבות שאינן קשורות בעבירה - קביעת העונש במתחם:

1. הנאשמת ילידת 1965, כבת 50 כיום, גרושה ואם לשלושה ילדים בוגרים. אין ספק כי מאסר עתיד לפגוע בה קשות ולהשפיע גם על ילדיה. למרבה הצער, ולעתים תכופות, עבריין ממיט גם על ראש משפחתו מצוקות וקשיים כתולדה ממעשיו.

2. חשיפתם של מעשי הנאשמות הובילה להתפרקותה של משפחת הנאשמת 2. בעלה שאיבד את אמונו בה התגרש ממנה, וגם בין יתר בני המשפחה נוצר ריחוק ופעלו משקעי אשמה וכעס (כפי שעלה מעדויות עדי ההגנה לעונש). הנאשמת גרה בדירה שכורה עם בנה הצעיר בו היא תומכת, ולדבריה נותרה חסרת-כל, כשהיא מתמודדת עם קשיי התעסוקה בגילה ולאחר שנודעו מעלליה.

3. לזכות הנאשמת יעמדו נתונים נוספים, כבדי-משקל:

א. מאמצי הפיצוי וההשבה של הנאשמת הובילו להשבתו של סך הגזלה הנקוב בכתב האישום[2], תוך קשיים ניכרים. פיצוי והשבה אלו הם הביטוי המקסימאלי להכרה בעוול שגרמה;

ב. הודאת הנאשמת חסכה משאבי ציבור רבים;

ג. העדרו של עבר פלילי;

4. עוד אתן משקל-מה גם לחלוף הזמן מתום ביצוע העבירות ועד להגשת כתב האישום.

5. בהתחשב בכלל הנתונים הללו, ובמדיניות ראויה של עידוד עבריינים להודאות ולהשבה, אעמיד את עונשה של הנאשמת בתחתית המתחם שנקבע.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשמות את העונשים הבאים:

לנאשמת 1:

א. שלושה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות החל מיום 25.8.15 במרכז הרפואי "רעות" בתל-אביב. תשומת לב הנאשמת להוראות ההתייצבות המפורטות בחוות דעת הממונה. הנאשמת מזהרת, כי אי-ציות להוראות הממונה על עבודות השירות או הממונים במקום העבודה יוביל להפסקת ריצוי העבודות והמשך ריצוי המאסר בכליאה;

ב. שישה חודשי מאסר על-תנאי למשך שנתיים מהיום, שלא תעבור עבירת רכוש או כל עבירה שיש עמה יסוד של זיוף או מרמה;

ג. פיצוי בסך 50,000 ₪ לזכות חברת כספית - ייצוג והפקת אמנים ואירועים בע"מ (כבר הופקד);

עמוד 5

לנאשמת 2:

- א. שמונה חודשי מאסר בפועל;
- ב. שישה חודשי מאסר על-תנאי למשך שנתיים מיום שחרורה, שלא תעבור עבירת רכוש או כל עבירה שיש עמה יסוד של זיוף או מרמה;
- ג. פיצוי בסך 50,000 ₪ לזכות חברת כספית - ייצוג והפקת אמינים ואירועים בע"מ (כבר הופקד);

הוראות נלוות:

- א. סך הפיצוי שהפקידו הנאשמות יועבר לחברה שפרטיה נמסרו בטופס פרטי מתלונן, אם טרם הועבר. באחריות ההגנה לוודא כי אכן הועבר סך הפיצוי במלואו. לא יועבר סך הפיצוי במלואו עד ליום 1.9.15 - יישא הסך, או הסך הנותר, הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד ליום התשלום המלא בפועל;
- ב. עותק גזר הדין יועבר לממונה על עבודות השירות;
- ג. מוצגים, ככל שישנם, יועברו להכרעה פרטנית של קצין משטרה, למעט כסף;

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ד' אב תשע"ה, 20 יולי 2015, במעמד הצדדים.

[1] ערעור שהגישה הנאשמת נדחה בהסכמה בהמלצת בית המשפט, ע"פ (ת"א) 31851-05-13 **ויונטה ווסקר נ' מ.י.** (2013);

[2] לטענת המתלוננות בהצהרה מטעמן אין זה מלוא הסך, אולם אין לי אלא את שלפני;